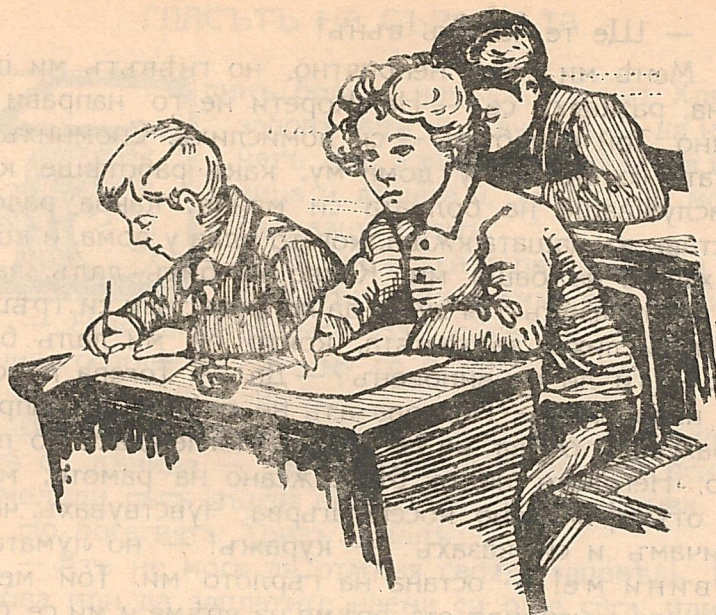

СКАРВАНЕ.

Тази сутринъ се скарахъ съ другаря си Корети, но не отъ завистъ, задѣто той получи хубава бѣлѣжка, а азъ не получихъ. Ала все едно, виновенъ бѣхъ азъ. Учителтъ го бѣ турилъ до менъ; азъ пишехъ въ тетрадката си. Той ме блъсна съ лакътя си и ми нацапа листа. Азъ се ядосахъ и го изругахъ. Той ми отговори съ усмивка:

— Не го направихъ нарочно.

Трѣбваше да го повѣрвамъ, защото го познавамъ, но не ми се хареса, дѣто се усмихна и помислихъ:

— О, сега като получи хубава бѣлѣжка, той е станалъ горделивъ!

И слѣдъ малко, за да си отмжстятъ, блъснахъ го така силно, че му изцапахъ цѣла страница. Тогава той се изчерви отъ ядъ:

— Ти го направи нарочно! — каза ми той и дигна ржка. Учителтъ го видѣ. — Корети си дръпна, ржката и добави: